

var glad over, at man kunde komme i Fællesudvalg. Samtidig med, at man ønsker at hævde Landstingets Indflydelse og Stilling — og ikke alle Højres Medlemmer ere jo enige i, hvad der blev udtalt af de frikonservative Fører —, samtidig dermed er det underligt, at man jager saa stærkt efter at komme i Fællesudvalg, thi det var dog egentlig rimeligere, at Landstingets Flertal tog sin virkelige Stilling, inden man kom der, og det er det, man ikke gør. Man stiller altsaa Ændringsforslag, som man skal fravige, som man ikke kan holde, som man ikke tænker paa at holde, i Stedet for at stille et Forslag, som Flertallet virkelig vilde betragte som det egentlige Forhandlingsgrundlag, thi end ikke et Forhandlingsgrundlag for Fællesudvalget er i Virkeligheden tilvejebragt ved det Ændringsforslag, som nu er stillet — det kan egentlig ikke Højres Ordfører i denne Sag sige.

Jeg vilde ønske, at den højtærede Minister noget varmere havde antydnet, havde betegnet sin Interesse for det foreliggende Forslag og noget varmere havde betegnet sin Interesse for, at der virkelig kom noget ud af det i Fællesudvalget. Den højtærede Minister havde den Mening, at det kunde jo godt være, at der ikke kom noget ud af det, men saa vilde han, forstod jeg ham, være ret glad over, at der dog kom Klarhed derover, ved, at de forskellige Anskuelser fremstilledes. Ja, hvis det er hans Interesse for Sagen, saa er den jo nærmest af ren akademisk Natur. Det forekommer mig ellers, at denne Sag ret hyppigt er drøftet baade i Tingene og ogsaa udenfor Tingene, i Befolkningen, og det er underligt, at den højtærede Minister virkelig endnu kan trænge til at faa at vide, hvor de forskellige Partier staa. Det, det gælder om, er dog i Virkeligheden kun at faa at vide, om Regeringen har den Magt her i Landet, at den kan fremme en Sag, saaledes som den ønsker det, naar denne Sag er af den Vigtighed, og naar Regeringen har sat saa meget ind derpaa, som jeg har forstaaet, at Regeringen vil sætte ind paa denne Sag. Man kunde snarere tænke sig, at den højtærede Minister havde udtalt sig saaledes: Hvis jeg ikke kan fremme denne Sag, hvis den ikke kan komme til den Afgørelse, Regeringen ønsker, saa har Regeringen ikke andet at gøre end at gaa sin Vej. Man kunde tænke sig, at dette var en Sag, som Regeringen var uløseligt knyttet til, fordi den hænger sammen med den almindelige Valgret, som har skabt denne høje

Regering. Men den højtærede Minister erklærede intet om, at dette var en Sag, som havde Betydning for den høje Regering, han kunde nøjes med den Klarhed, der kom frem, naar de forskellige Anskuelser mødtes og fremstilledes i Fællesudvalget.

Saa har jeg kun nogle Ord tilbage til det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Frijs-Frijsenborg): Jeg tror, at det ærede Medlem og jeg ere enige om, hvad Landstingets Stilling er, og at der ikke behøves videre Drøftelse derom mellem os. At Landstinget, saa længe vi have et Overhus, skal have Indflydelse paa Lovgivningsmagten, er klart, men det ærede Medlem har jo selv betegnet denne Indflydelse saaledes, at den ikke kan gaa til at dæmme op for det, som er den egentlige Folkevillie. Naar den klart har udtrykt sig, saaledes som det ærede Medlem mener den har gjort f. Eks. i denne Sag, hvor Folket har sluttet sig til den Affattelse, dette Forslag nu har faaet, saa mener altsaa det ærede Medlem ligesom jeg, at det ikke kan nytte, at Landstinget søger at hindre det. At Landstinget altid har Ret til at søge at hævde sin Indflydelse paa Lovgivningsarbejdet, er derimod klart, og der er jeg ganske enig med det ærede Medlem. Men jeg tager i øvrigt det ærede Medlems Udtalelser til Indtægt for den Anskuelse, at det ærede Medlem nu har forladt Teorien om Tingenes Ligeberettigelse. Det har jo stor Betydning, at vi ere færdige med denne Teori. Ganske sikkert er der rammet en Pæl gennem dette Spøgelse ved, hvad der er sket i de sidste Aar her i Landet, men det er dog glædeligt, at der fremkommer en saa aaben Erklæring som den, der her er given fra et Medlem, der er saa mægtigt — det gør mig ondt for det ærede Medlem, der er Højres Ordfører, at jeg ikke kan tillægge ham samme Magt; jeg kan godt forstaa, at han er misundelig paa det ærede Medlem for 10de Kreds.

Saa sagde det ærede Medlem, at hvis vi som Privatmænd talte sammen om en Sag, kunde vi sagtens blive enige — de er jo meget smigrende for mig, at det ærede Medlem mener det —, men det kunde alligevel godt være, at vi vare uenige som Politikere. Jeg vil nødigt gøre mig ædlere end det ærede Medlem, men jeg tilstaar, at i mit Liv er det hidtil lykkedes mig i Almindelighed at forlige mine Meninger som Privatmand med mine Meninger som Politiker. Jeg har den Anskuelse, at disse maa man forlige, og hvis